

การนิฮาดในอิสลาม

ริฎอ อะหมัด สมะดี

มีนาคม 2546

การนิฮาดในอิสลาม หมายถึง “การอดทนในความยากลำบากเพื่อต่อสู้และต่อต้านศัตรู” หรือเป็นที่รู้จักและยอมรับกันว่าเป็น สงคราม การทำสงครามคือการต่อสู้ การประจัญบานและสู้รบ ระหว่างสองประเทศหรือมากกว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเกิดขึ้นตามวิสัยของมนุษย์ ไม่มีประเทศชาติใด ๆ หรือยุคใด ๆ ที่จะว่างเว้นจากการทำสงครามไปได้ ซึ่งกฎหมายระหว่างประเทศก็ยอมรับและระบุไว้ถึงเรื่องของการทำสงคราม วางกฎระเบียบหลักการและการจัดระบบ เพื่อที่จะผ่อนคลายความชั่วร้ายและความหายนะของสงครามลง ถึงแม้ว่าจะมีบางสิ่งบางอย่างไม่สมบูรณ์เมื่อได้มีการปฏิบัติกันก็ตาม

การนิฮาดถูกบัญญัติขึ้นในอิสลามเมื่อใด ?

อัลลอฮ์ (พระผู้เป็นเจ้า) ทรงส่งนบีมุฮัมมัด (ศาสดา) ของพระองค์ไปยังมวลมนุษย์ และทรงบัญชาให้ท่านนบิเรียกร้องไปสู่แนวทางที่ถูกต้องและศาสนาแห่งสัจธรรม ซึ่งท่านได้เรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮ์ด้วยความสุขุมคัมภีรภาพและด้วยการอบรมสั่งสอนที่ดีอยู่ที่นครมักกะฮ์เป็นเวลา 13 ปี

ในระหว่างเวลาดังกล่าว ท่านต้องเผชิญกับการต่อต้านและการเป็นปรปักษ์จากวงศ์ญาติและชาวมักกะฮ์ ซึ่งพวกเขาคิดว่าศาสนาใหม่นี้เป็นอันตรายกับชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขา ทั้งทางด้านปัจจัยยังชีพ ด้านศีลธรรม และจริยธรรม

อัลลอฮ์ทรงชี้แนะให้ท่านนบิเผชิญปัญหาดังกล่าวด้วยความอดทน การอภัย และการหลีกเลี่ยงที่ดี ดังคำตรัสของพระองค์ว่า

“ดังนั้น จงอดทนต่อพระบัญชาของพระเจ้าของเจ้า เพราะแท้จริงเจ้านั้นอยู่ในเบื้องสายตาของเรา” (อัลกุรอาน บทที่ 52 วรรค 48 เขียนแทนด้วย 52:48)

“ดังนั้น เจ้าจงให้อภัยแก่พวกเขา และจงกล่าวว่า ศานติ แล้วพวกเขาก็จะรู้” (อัลกุรอาน 43:89)

“ดังนั้น เจ้าจงให้อภัย ด้วยการอภัยที่ดี” (อัลกุรอาน 15:85)

อัลลอฮ์ไม่ทรงอนุญาตให้เผชิญความชั่วด้วยความชั่ว หรือเผชิญหน้าการทำร้ายด้วยการทำร้าย หรือใช้ความรุนแรงกับผู้ต่อต้านและเป็นปฏิปักษ์กับการเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์ (อิสลาม) หรือประหารชีวิตผู้ที่ชักชวนบรรดาผู้ศรัทธาให้หลงผิด ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

“เจ้าจงปราบความชั่วด้วยสิ่งที่ดียิ่ง เรา (อัลลอฮ์) รู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขากล่าวหา” (อัลกุรอาน 23:96)

แต่ที่อัลลอฮ์ทรงใช้ให้ท่านนบีมุฮัมมัดฝ่าฟันอุปสรรคดังกล่าวในช่วงเวลานั้นคือ ยืนหยัดโต้แย้งด้วยคัมภีร์อัลกุรอาน ด้วยหลักฐาน ด้วยการพิสูจน์ข้อเท็จจริง ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

“และโต้แย้งกับพวกเขาด้วยอัลกุรอาน ด้วยการโต้แย้งอันยิ่งใหญ่” (อัลกุรอาน 25:52)

ครั้งเมื่อการถูกทำร้ายได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น การก่อวินาศกรรมและการข่มเหงได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนในที่สุดก็มีการวางแผนลอบสังหารท่านนบีมุฮัมมัด เป็นเหตุให้ท่านนบีและบรรดาสาวกต้องตัดสินใจอพยพจากนครมักกะฮ์ไปยังนครมะดีนะฮ์ (หลังจากท่านได้รับแต่งตั้งให้เผยแผ่อิสลามมาเป็นเวลา 13 ปี) ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงแจ้งให้เราทราบจากโองการ

ณ นครมะดีนะฮ์ (เมืองหลวงใหม่ของอิสลาม) ในปี ฮ.ศ. 2* อัลลอฮ์ได้บัญญัติให้มีการต่อสู้เมื่อ บรรดาศัตรูได้รวมกำลังกันติดตามเพื่อที่จะดับรัศมีของอิสลาม จึงเป็นเหตุให้บรรดามุสลิมต้องจับอาวุธขึ้น ต่อสู้ เพื่อปกป้องและต่อต้านการรุกรานของศัตรู และพิทักษ์รักษาชีวิตและศาสนาของอัลลอฮ์ ดังนั้น โองการแรก (ของคัมภีร์อัลกุรอาน) ที่ถูกประทานลงมาให้เริ่มทำการญิฮาด เพื่อต่อสู้ศัตรูด้วยอาวุธ คือ

“สำหรับบรรดาผู้ (ที่ถูกโจมตีนั้น) ได้รับอนุญาตให้ต่อสู้ได้ เพราะพวกเขาถูกข่มเหง และแท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงสามารถช่วยเหลือพวกเขาได้อย่างแน่นอน บรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านเรือนของพวกเขาโดยปราศจากความยุติธรรม นอกจากพวกเขาแล้วว่า อัลลอฮ์คือพระเจ้าของเราเท่านั้น และหากว่าอัลลอฮ์ทรงขัดขวางมิให้มนุษย์ต่อสู้ซึ่งกันและกันแล้ว บรรดาหอवादและโบสถ์ (ของคริสต์) และ สถานที่สวด (ของยิว) และมัสยิดทั้งหลายที่พระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวรำลึกอย่างมากมาย ต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน และแน่นอน อัลลอฮ์จะทรงช่วยเหลือผู้ที่สนับสนุนศาสนาของพระองค์ แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพอย่างแท้จริง” (อัลกุรอาน 22:39-40)

โองการข้างต้นได้ชี้แจงเหตุผลในการอนุญาตให้ทำการญิฮาดเพื่อต่อสู้ศัตรูอันเนื่องมาจากสาเหตุ 3 ประการคือ

1. บรรดามุสลิมถูกข่มเหง ด้วยการก่อการร้ายและขับไล่ให้ออกจากบ้านเรือนของพวกเขาโดยปราศจากความเป็นธรรม (เช่น ในปาเลสไตน์)
2. หากอัลลอฮ์ไม่อนุมัติให้มนุษย์ทำการต่อสู้ป้องกันแล้ว บรรดาโบสถ์ วิหาร และหอवादต่าง ๆ และมัสยิด จะถูกทำลายอย่างแน่นอน อันเนื่องมาจากการข่มเหงของพวกปฏิเสธศรัทธาที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันสิ้นโลก
3. เป้าหมายของการญิฮาดคือ การมีอำนาจในการปกครอง เพื่อให้บรรดามุสลิมมีอิสระในการละหมาด บริจาคทาน และใช้กันให้ทำความดีละเว้นความชั่ว

“การสู้รบ (ญิฮาด) ได้ถูกบัญญัติแก่พวกเขาแล้ว ทั้ง ๆ ที่มันเป็นที่ยิ่งใหญ่แก่พวกเขา และอาจเป็นไปได้ว่า การที่พวกเขาเกลียดสิ่งหนึ่งแต่มันอาจเป็นความดีแก่พวกเขาก็ได้ และอาจเป็นไปได้ว่า การที่พวกเขาชอบสิ่งหนึ่งแต่มันอาจเป็นความเลวร้ายแก่พวกเขาก็ได้ และอัลลอฮ์นั้นทรงรู้ดียิ่ง แต่พวกเขาก็ไม่รู้” (อัลกุรอาน 2:216)

การญิฮาดมิได้เป็นการบังคับแก่มุสลิมทุกคน แต่ถ้าหากมีบางคนได้ทำหน้าที่นี้ (ด้วยการผลักดันหรือขับไล่ศัตรูออกไป) ก็เป็นการพอเพียง คนที่เหลือก็ได้รับการยกเว้นไปโดยปริยาย อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

“ไม่บังควรที่บรรดาผู้ศรัทธาจะออกไปสู้รบกันทั้งหมด ทำไมแต่ละกลุ่มในหมู่พวกเขาจึงไม่ออกไปเพื่อหาความเข้าใจในเรื่องศาสนา เพื่อจะได้ตัดเตือนหมู่คณะของพวกเขาเมื่อได้กลับมายังหมู่คณะของพวกเขา โดยหวังว่าหมู่คณะของพวกเขาจะได้ระมัดระวัง” (อัลกุรอาน 9:122)

ผู้ใดที่จำเป็นต้องทำญิฮาด ?

1. ผู้ที่ถูกกำหนดให้ทำสงคราม เมื่ออยู่ในสนามรบแล้ว ก็จำเป็นต้องต่อสู้ (ทำญิฮาด)
“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อพวกเจ้าพบกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (ฝ่ายศัตรู) ก็จงยืนหยัดต่อสู้เถิด” (อัลกุรอาน 8:45)
2. เมื่อศัตรูเข้ามาถึงเมืองที่มุสลิมพำนักอยู่ ชาวเมืองทั้งหมดจำเป็นต้องออกไปต่อสู้กับศัตรู (เช่น ในอิรัก ปาเลสไตน์ อัฟกานิสถาน ในปัจจุบัน)
“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงสู้รบกับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ใกล้กับพวกเจ้าเสียก่อน” (อัลกุรอาน 9:123)
3. เมื่อผู้นำใช้ให้ผู้ใด (ที่อยู่ในเกณฑ์บังคับ) ให้ออกไปต่อสู้ เขาจะต้องตอบรับโดยไม่หลีกเลี่ยง
“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย มีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าถูกใช้ให้ออกไปต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ พวกเจ้าก็ยังยึดติดแน่นอยู่กับพื้นดิน พวกเจ้าพอใจกับการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้มากกว่าโลกหน้า**กระนั้นหรือ? ทว่าความสนุกสนานเพลิดเพลินในโลกนี้ เป็นสิ่งเล็กน้อยเมื่อเทียบกับโลกหน้า” (อัลกุรอาน 9:38)

*อิฆเราะฮ์ฮัจญ์ (ฮ.ศ.) คือศักราชอิสลาม เริ่มนับในปีท่านนบีมุฮัมมัดอพยพไปยังนครมะดีนะฮ์

**โลกหน้า คือโลกแห่งการตอบแทนความดีความชั่วที่มนุษย์ปฏิบัติไว้ใน โลกนี้ด้วยสวรรค์-นรก ซึ่งจะอยู่ตลอดเวลา